

יבמות לה

משה שווערד

1. שערם מצויינים בהלכה

אנוסה ומפותה כו' שמא לא נתהפכה יפה יפה. כתב הריטב"א הא דאנוסה ומפותה צריכה להמתין ג' חדשים, היינו שהיתה בעולה מקודם, אבל אנוסה ומפותה דקרא, שהיו בתולות ואין אשה מתעברת בכיאה ראשונה אלא ע"י מיעוץ [כדלעיל]. אינה צריכה להמתין. פי' דאפי' אי חיישין שלא נתהפכה יפה, נמי אין חוששין שמא נתעברה דהא בתולה היתה. ועי' בשו"ע (אהע"ז סי' יג ס"ו), ושיטת הרמ"א (שם) דאם היא גדולה וראויה להתעבר צריכה להמתין. וזבשמ"ב (ח"ד אישות סי' קמה ס"ק כב) הבאנו משו"ת בית יצחק, דהתיר כשהיתה בתולה ונבעלה רק פע"א, וצירף לזה שהיה חושש

2. שערם מצויינים בהלכה

שם ע"ב משנה החולץ ליבמתו כו'. כבר מדקדקים בלשון זה, דהרי כתבה התורה (תצא כה-ט) "וחלצה נעלו מעל רגלו", שהיא תעשה פעולת החליצה, וא"כ הו"ל למימר הנחלץ מיבמתו. וכתב הנמוק"י לקמן (קד:), דבכולה מסכתין לא נאמר לשון זה הנחלץ אלא בכאן דבכל דוכתא אמרינן החולץ גבי יבם, ואע"פ שהוא נחלץ, ורק בחרש כתיב הנחלץ, וטעם הדבר, מפני שהיבם מסייע בחליצה וצריך שיתכוון לחלוץ, וגבי חרש דלאו בר כוונה הוא נקט שנחלץ, וכן פירש הרמב"ם (פיה"מ) וז"ל, אמרו שנחלץ ולא אמר חלץ לפי שהוא חרש ואינו שלם בדעת כדי שיתייחס לו המעשה. וכ"כ התוס' יו"ט (לעיל פ"ב מ"ב). ובשו"ת נוב"י (מהד"ק אהע"ז סי' צד ד"ה והנה ביבמות) כתב, דבימי נעוריו חשב דלא דקדקו חז"ל בלשונם, אבל עכשיו רואה דבדקדוק גדול אמרו כן, דמבואר בגמ' (לקמן קב:) דהלשון וחלצה משמע נמי נעילת הסנדל, וא"כ שפיר נקרא חולץ שהוא נועל הסנדל ברגלו כדי שתשלפנו יבמתו מרגלו, והלשון החולץ ליבמתו פירושו בשביל

וגמ'.

3. תוספות מסכת יבמות דף לה עמוד ב

ונמצאת מעוברת - בחולץ תוך ג' חדשים איירי דומיא דסיפא דהכונס יבמתו דאיירי תוך ג' [1] דאי לאחר ג' אמאי חייב קרבן כיון דרוב נשים עוברין ניכר לשליש וזו הואיל ולא הוכר עוברה מאי הוה ליה למיעבד וכה"ג אמרינן בשבועות (דף יח. ושם) פרט לאנוס גבי שלא בשעת וסתה וא"ת אם כן אם אין הולד של קיימא אמאי אסור בקרובותיה דתוך שלשה חדשים לאו חליצה היא דהא תנן לקמן היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהיו לה ג' חדשים ומפרש בגמ' טעמא דכיון דאינה עולה ליבום אינה עולה לחליצה ואר"י דנהי דלאו חליצה היא מ"מ אסור בקרובותיה כיון דמדאורייתא היא חליצה ועוד דדיעבד אם חלצה אפילו מדרבנן אינה צריכה חליצה אחרת דאמר לקמן יבמה שחלצו לה אחין בתוך ג' צריכה להמתין ג' חדשים משמע דלא בעיא חליצה.

4. חידושי הריטב"א מסכת יבמות דף לה עמוד ב

החולץ ליבמתו ונמצאת מעוברת וכו'. והא דלא קתני החולץ למעוברת, י"ל משום דכונס את יבמתו לא מתניא ליה בכונס את המעוברת, [2] דלאו ברשיעי עסקינן שיביא עצמו לספק אשת אח ואפילו לספק קרוב לודאי דרוב נשים מעוברות יולדות ולד של קיימא ובן כרת הוא ולא בן קרבן...

5. תוספות ישנים מסכת יבמות דף לה עמוד ב

החולץ ליבמתו ונמצאת מעוברת. ומיירי שחלוץ לה תוך שלשה חדשים דאי לאחר ג' חדשים לא מצי למימר לקמן בזמן שהולד של קיימא חייבין בקרבן שהרי אנוס הוא אחרי שעשה כתקנת חכמים...

6. שערם מצויינים בהלכה

ונמצאת מעוברת כו'. כתבו התוס' דמיירי בתוך ג' חדשים, דאי לאחר ג' חדשים אינו חייב קרבן, כיון דרוב נשים ניכר עוברין לג', וזו הואיל ולא הוכר עוברה מאי הוה ליה למיעבד, וכה"ג אמרינן במס' שבועות (יח.) פרט לאנוס גבי שלא בשעת וסתה. נבאר קצת הענין דהא מצינו דגם באנוס חייב חטאת, דאיתא במס' שבת (סח:) תינוק שנשבה בין העכו"ם וחילל שכתות חייב חטאת אע"פ שהיה באנוס, ושם כתבנו דהא דאנוס רחמנא פטריה היינו ממיטה ומלקות, אבל קרבן חייב גם באנוס, אלא אם היה במקום מצוה אז פטור כשהיה אנוס וחייב כשהיה שוגג, והחילוק ביניהם, דשוגג היינו במקום שהיה אפשר להזהר ולא נזהר, כגון ששימש בעונה הסמוך לוסתה וחשב כיון שאינו בוסתה ממש לא תראה דם, חייב קרבן, דבסמוך לוסתה אין כאן מצוה, אבל כשאינה סמוך לוסתה מאי היה לו להזהר, ומאי זהירות שייך בה, ולכן אם ראתה דם בשעת מעשה הרי זה אנוס במקום מצות עונה, וביבמה כבעילה ראשונה אפי' בסמוך לוסתה פטור, ע"י במס' פסחים (עב:) הטעם לזה, וע"י ברמב"ם (שגגות פ"ה ה"ו), וזהו כוונת התוס' שכתבו, דלאחר ג' חדשים הוא אנוס במקום מצוה ופטור מקרבן. וע"י מה שכתבנו במס' ביצה (כה: ד"ה אורח ארעא).

7. קרן אורה מסכת יבמות דף לה עמוד ב

וכתבו התוס' ז"ל עוד דאי לאחר ג' אמאי חייב בקרבן, כיון דלא הוכר עוברא מאי הוי ליה למיעבד ואנוס הוא, כדאמרין בשבועות (י"ח ע"א) גבי שלא בשעת ווסתה. והוי מצי למימר בלאו הכי משום דהוי טעה בדבר מצוה כדאיתא בפסחים (ע"ב ע"ב). וי"ל דכתבו כן למ"ד דבעינן דווקא עשה מצוה והכא לא עשה מצוה. והנה לדעת הרמב"ם ז"ל בהל' שגגות (עיין פ"ב ה"ח ובכס"מ שם) באשתו נדה חייב אפילו שלא בשעת ווסתה, אם [אולי צ"ל "אף אם לא היתה" עיין ה' איסור"ב פ"ד ה"ט] היתה נדה מעיקרא, משום דהוי ליה לשיולי, אע"ג דאינו מחויב לשאול, ולא מיקרי אנוס, י"ל דהכי נמי כיון דמיעוטא אינו ניכר לשליש ימיה ג"כ לא מיקרי אנוס, והוי ליה להמתין עד שיצא מכלל הספק, ועי' במשנה למלך ז"ל שם בהל' שגגות, ובקרבן העדה ריש פירקין, ולקמן פרק האשה רבה ודו"ק.

8. בית הבחירה למאירי מסכת יבמות דף לה עמוד ב

ואם תאמר ובתוך שלשה קרוב למזיד הוא שהיה לו להמתין מכל מקום שוגג הוא שאותות העיבור נכרים הם בתוך שלשה אלא שאין מרגשות בו עד שלשה וזו הואיל ולא היתה מכרת אותות בעצמה אין לך שגגה גדולה מזו וזהו שאמרו בתלמוד המערב פ"ד ה"א מתניתין בשעבר הא לכתחלה היבמה לא תחלוץ ולא תתיבם עד שיעברו עליה שלשה חדשים:

9. שערים מצויינים בהלכה

וחייבין בקרבן. פרש"י שבעל אשת אח שלא במקום מצוה. ומשמע דגם היא חייבת דקתני וחייבין, ואין אומרים בזה שהיא קרקע עולם ואינה עושה המעשה. ועי' מה

10. שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא - יורה דעה סימן פה

...ומעתה נבוא לביאור דברי רמ"א. הנה המחבר שם בראש הסעיף זה לישונו היה משמש עם הטהורה ואמרה לו כו' ולשון זה מועתק מן המשנה במס' שבועות י"ד ע"ב ואמרו עם הטהורה בה"א הידיעה משמע הטהורה בודאי ומיירי בבדקה קודם התשמיש ומצאה טהורה. והארכתי בזה בחיבורי נו"ב מהדורא תניינא השם יזכני להוציאו לאורה ובזו שבדקה עצמה לפני התשמיש ולכן אפילו אין לה וסת כלל אפ"ה אנוסים הם על תחילת התשמיש דמה הוה לה למעבד יותר מהבדיקה והרי עשתה את שלה ובדקה ונמצאה טהורה. ואמנם זה על הכניסה אבל על הפרישה שפירש באבר חי צריך אני להקדים לך הקדמה קטנה. דע כי בכל העריות השוה הכתוב אשה לאיש למיתה לכת ולחטאת ואף שהאשה קרקע עולם היא ואינה עושה מעשה ובחטאת כתיב לעושה בשגגה מ"מ הכתוב השוה את האשה בעריות להיות נחשבת עושה מעשה וכן כתיב בסוף פרשת העריות ונכרתו הנפשות העושות וכן פירש"י שם בסוף פ' אחרי הנפשות העושות הזכר והנקבה במשמע. ואמנם הטעם שהאשה נחשבת עושה הוא הרצון שנתרצה בצירוף ההנאה שיש לה נחשב מעשה ועיין בב"ק דף ל"ב ע"א בתוס' ד"ה איהו קעביד מעשה.

11. רש"ש מסכת יבמות דף לה עמוד ב

במשנה הכונס כו'. יוציא כו' ספק כו' יוציא. ז"פ דיוציא הא' בלא גט והב' הוא בגט וכל חד מתפרש לפי ענינו ולכן דקדק רש"י לפרש לקמן (לו ב) על דתנא משום ר' א' יוציא בגט דמלת בגט מורה דל"צ חליצה אבל מ"מ לא ה"ל לפרש נגד ההלכה דקי"ל כר"ל ואליביה נפרש דקמ"ל דבעיא גט ג"כ ולא סגי בחליצה לבדה אף דביאת מעוברת לש"ב וכמס"כ רש"י לקמן בגמרא ד"ה דלא סגי וי"ל פרש"י אף אליבא דר"ל משום דלר"א נראה אף דנמצאת שאינה מעוברת כיון דנכנס לס' אשת אח לייבם בתוך ג"ח (דבהכי איירי מתניתין כמס"כ התוס') יוציא וזוה סגי בגט לבד כמס"כ התוס' לקמן ד"ה ונמצאת ועוד דדיעבד כו' וה"ה ביבום וכמו שפסק המחבר בשו"ע ר"ס קס"ד:

12. רמב"ם יד החזקה - הלכות יבום וחליצה פרק א

(כב) הכונס את יבמתו ונמצאת מעוברת מפרישין אותן וממתינין לה אם הפילה יחזור ויקיים ואם ילדה אפילו מת ביום שנולד הרי זה מוציא בגט וחלוץ לה ואחר כך תהיה מותרת לאחרים ואם נתקיים הולד שלשים יום אחר שנולד הרי זה ולד של קיימא ואינה צריכה ממנו גט מפני שהיא ערוה עליו:

13. בית הבחירה למאירי מסכת יבמות דף לה עמוד ב

וחייבין באשם תלוי מדין ספק כרת ואין אומרים רוב נשים לתשעה ילדן ויתחייב חטאת קבוע דמדלא הוכר עוברא לשלשה איתרע ליה רובא ...

14. תוספות מסכת יבמות דף לה עמוד ב

צריכה חליצה מן האחין - לאו דוקא מן האחין דה"ה דלא פקעה זיקת החלוץ אי נמי מן האחין של מת קאמר.

15. חידושי הרישב"א מסכת יבמות דף לה עמוד ב

ור"ל אמר צריכה חליצה מן האחים. ק"ל למה להו למנקט מן האחים, וכי תימא משום דאפילו תימא דלא הויה חליצה לפטרה לשוק מ"מ פסלה בחליצה זו עליו ועל כל האחים דלא גרעא מגט דעלמא, וחליצה דעבדי לה השתא לפטרה לשוק חליצה פסולה היא וצריכה לחזר על כל האחים לר"ל ור' יוחנן, והא ר' יוחנן לית ליה הכי אלא כשמואל ס"ל דחליצה פסולה אינה צריכה לחזר על כל האחים כדכתיבנא לעיל בפרק ארבעה אחין, וכי תימא דר"ל ס"ל הכי ואגב לישנא דר"ל נקטיה בדר' יוחנן, א"כ הו"ל לר"ל למימר צריכה חליצה ממנו ומן האחין. וי"א דר"ל לא פסלה בחליצה הראשונה על האחין אלא עליו לבדו משום דעבד בה מעשה כל דהו הלכך הויה חליצת אחין כשרה וחליצתו פסולה וקסברי דאפילו למיפטר נפשה חליצה מעולה בעיא, א"נ כגון דאית לה צרה דלמפטר צרה בעינן חליצה מעולה, אבל דעת הגאון ז"ל דהיא וצרתה פסולה עליו ועל כל האחין ואפילו לר"ל, ולפי זה הא דנקט הכא אחין לאו לעיכובא אלא דהכי עדיף טפי כיון דאיהו כבר חליץ לה זימנא אחרינא, וכ"כ הרמב"ם ז"ל שחולצות ממנו או מן האחין.

16. חדושי הרשב"א על מסכת יבמות דף קיא/ב

רבא אמר בלאו הכי נמי לא מצית אמרת מי איכא מידי דהשתא אסירא ליה ולבתר שעה שריא לה. מדברי ר"ח ז"ל נראה דהא דאמרין קרי כאן להקים לאחיו שם לסיועה לר"מ קאמר, והא דמקשה רבא נמי מי איכא מידי דהשתא אסורא ולבתר שעה שריא לר"מ הוא דמקשינן ולאוקומי דברי חכמים. וז"ל, קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין דברי ר"מ דחייש למיעוט קטן שמא ימצא סריס ובעינן להקים שם וליכא. וליחתא להא דר"מ, דק"ל כרב דאמר כל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה יבמה יבא עליה הרי היא כאשת אח שיש לה בנים ואסירא, והא דנפלה לפני קטן כיון דאסירא ליה השתא אסירא ליה לכשתגדל, ע"כ. ואינו מחזור בעיני, דהא טעמא דר"מ משום שמא ימצא סריס הוא ואם יבא אליהו ויאמר דלאו סריס הוא שרי, וכיון שכן הרי אני קורא בה יבמה יבא עליה דאיגלי מלתא למפרע דלאו סריס הוא וראוי ליבום הוה, והרי זה כשאר כל הנשים שאסורות להתיבם עד שיעברו שלשה חדשים שמא מעוברות הן ואפ"ה קרינא בה יבמה יבא עליה, וטעמא כדאמרן דאיגלי מלתא למפרע דראויה להתיבם הוה, ואע"ג דהתם אלו אתא אליה ואמר דלא מיעברא אין משגיחין ביה כדאיתא התם בפרק החולץ (לעיל לה, ב), משום דהא דלא משגיחין ביה היינו טעמא משום דגורנין אפילו בקטנה, ומיהו כ"ש הכא דאלו אתא אליהו משגיחין ביה דקרינא ביה יבמה יבא עליה. וגדולה מזו אמר ר"ל (שם) דחולץ למעוברת לא שמה חליצה וביאת מעוברת לא הויה משום דכתיב וכן אין לו עיין עליו, ואפ"ה בשהפילה או שנמצא וולד שאינו של קיימא חולצת או מתיבמת ולא קרינא ביה כל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה יבמה יבא עליה, וטעמא דמלתא משום דלא אמר רחמנא אלא שיעיין עליה אם תלד בן קיימא אם לאו ושתמתין עד שתלד ואפ"ה כשילדה וולד שאינו של קיימא מותרת, ולא משום דאיגלי מלתא למפרע דאי מהאי טעמא לא היתה צריכה חליצה לאחר שהפילה, דהא איגלי מלתא למפרע דראויה לחליצה הוה וחליצתה כשרה, אלא טעמא דר"ל משום דאמרה תורה עיין עליה לומר שלא תתיבם עד שתדע אם תלד בן קיימא אם לאו, ואפילו אם יבא אליהו ויאמר לא משגיחין ביה וכ"ש הכא דאלו אתא אליהו משגיחין ביה. אלא מסתברא דאדרבנן דר"מ הוא דקיימין ולא לר"מ כלל, וה"ק לרבנן דמכשרי בקטן וקטנה תיפוק ליה משום דבעינן להקים לאחיו שם בישראל וקטן לאו בר הקמה הוא, ופרקינן משום דכתיב יבמה יבא עליה כל דהוא שהוא בא לכלל הקמה, ורב בלאו הכי נמי לא מצית אמרת דבעיא בר הקמה השתא כיון דאית לכלל הקמה, דאי לא תימא הכי מי איכא מידי דהשתא אסירא ליה, ואפילו יבא אליהו ויאמר דאית לכלל הקמה, מכל מקום השתא מיהא לאו בר הקמה הוא, ולבתר שעה שריא, כנ"ל:

• משנה למלך הלכות אישות פרק ט

... ומיהו נראה דזוקא בספק דמציאות כגון ההיא דנתערב ולדה בולד שפחתה משום דבספק דמציאות שייך לומר אם יבא אליהו וכו' אבל בספקא דדינא לא שייך לומר אם יבא אליהו וכמבואר.

17. חידושי הרישב"א מסכת יבמות דף לה עמוד ב

בן אין לו עיין עליו. ואע"ג דהא אפיקניה לעיל בפרק כיצד (כ"ב ב') לדרשא אחריתי, תרוייהו ש"מ. עיין עליו אם יש לו בן כל דהו ואפילו ממזר, ועיין עליו שלא יהא שום צד בן בשעת ביאה ולא בשעת חליצה.

18. ספר קובץ הערות - סימן לח

ג) ר"פ החולץ [ל"ה ע"ב], בהא דס"ל לר"ל דלא מהני ביאת וחליצת מעוברת, ולחד לישנא טעמו מסברא, דלא אמרינן תיגלי מילתא למפרע. וקשה, דהא על כרחך גם ר"ל מודה דאיכא זיקה במעוברת שהפילה, דהא אין חייבין עליה משום אשת אח אם הפילה אח"כ, ועל כרחך דהיה בה זיקה, ועוד דאילו לא היתה זקוקה קודם שהפילה לא תיזקק אח"כ, דנפטרה שעה אחת, וא"כ מאיזה טעם לא יועילו הביאה והחליצה. והנה לענין חליצה מבואר בגמ' [ל"ו ע"א] הטעם, משום דכל שאינה עולה ליבום אינה עולה לחליצה, ופירש"י [ד"ה דכל העולה] דכל העולה ליבום, דביאתה פותרתה, ועיין לעיל (דף ג' ע"א [ד"ה ה"א מיחליץ]) ולקמן (מ"ד ע"א [ד"ה כל שאינו עולה]), פירש"י דכל שאינה עולה לזיקת יבום פטורה מחליצה. ובדקדוק גדול שינה רש"י כאן פירושו, דיש בזה שני דינין חלוקין, דבכל מקום דאמרין דכל שאינה עולה ליבום וכו', הכונה היא שאין בה זיקה ליבום, אבל כאן במעוברת א"א לפרש כן, דהא מודה ר"ל דיש בה זיקה, ועל כרחך הכא דין אחר הוא, דאע"ג דאיכא זיקה, מ"מ כיון דאם בא עליה לא קנאה, לא מהניא בה חליצה:

וכן הוא ברא"ש ריש מכילתין [ס"א ב'], דחליצת מעוברת לא מהניא משום דאינה עולה ליבום. ומבואר שם ברא"ש דלא בעינן שיועיל בה יבום, אלא שתהא האשה בת יבום - דוגמת מ"ש בתוס' [כ' ע"א ד"ה יבא עשה] לענין הקמת שם, דלא בעינן ביאה הראויה להקמת שם, אלא שיהא הגברא בר הכי - ומשו"ה בנדה, דהיא עומדת ליטהר, מהני בה חליצה, אפילו נימא דאם בא עליה בנדוטה לא קנאה, דחשיבא בת יבום, אבל מעוברת דאינה עומדת להפיל ולדה, לא חשיבא בת יבום, ועל כן חליצתה פסולה:

ד) אבל צריך להבין הטעם על הביאה עצמה, למה לא קנאה. ומדברי תוס' בסוגיין נראה שהטעם הוא משום האיסור, דבשעה שהיא מעוברת אסור לבוא עליה, מספיקא שמא הולד בר קיימא, והספק הזה הוא בלהבא, ואינו דומה לכל הספיקות דהן בלעבר, כמ"ש תוס' כאן [ד"ה תגלין] עיי"ש. ועדיין צריך ביאור, דמה בכך דאיכא איסורא מספיקא לבא עליה, מ"מ אם עבר ובא למה לא קנאה, כיון דאיסור אשת אח אין בה אם הפילה אח"כ. והרי בנדה, דביאתה אסורה, ומ"מ קנאה אם בא עליה, משום דיש בה זיקה. והא דבחיבי לאוין ועשה אם בא עליה לא קנה, היינו משום דאיכא איסורא דאשת אח. ואפילו נימא דאין בהן איסור אשת אח, מ"מ לא קנה אותן, משום דאין בהן זיקה ליבום אלא לחליצה גרידא, מקרא דיבמתו, אבל במעוברת דיש בה זיקה, למה לא יקנה אותה אם עבר ובא עליה. וכן קשה בנדה, לתירוץ ראשון של הרא"ש דאם בא עליה בנדתה לא קנאה, אף דחשיבא בת יבום, מאיזה טעם לא קנאה:

ה) וי"ל דבשעה שהיא מעוברת ואסורה מספק דלהבא, אין בה זיקה על זמן ההווה אלא על זמן העתיד, לכשתפיל, ומשו"ה אם בא עליה עכשיו לא קנאה, ומ"מ אין בה איסור אשת אח אע"ג דאינה זקוקה אלא על זמן העתיד. ולפי"ז אפשר לומר כן גם בנדה, דאין בה איסור אשת אח, אפילו נימא דאם בא עליה בנדתה לא קנאה, דכיון דיש בה עכשיו דין זיקה על להבא, לכשתיטהר, אינה אסורה משום אשת אח:

19. תוספות מסכת יבמות דף לה עמוד ב

כולי עלמא לא פליגי - הא דקאמר לעיל איתיביה הכונס יבמתו [1] להד"מ וכה"ג איכא בפרק המפלת (נדה דף כד.) גבי פניו ממוסמסין ובכמה דוכתין.

• תוספות נזיר דף י"ב

וא"ת ומאי קא עביד צריכותא לעיל מתרתין תלת והא בהא נחלקו כאן מחלוקת חדש באם לא עמדה מאליה י"מ דשמא כל התירוצים שתירץ הש"ס בשם רבא לא תירץ מעולם

• רבי עקיבא איגר מסכת עירובין דף מ עמוד א

לא היו דברים מעולם. ע"ג כב ע"א ב"מ מט ע"ב יבמות לה ע"ב תד"ה כ"ע ל"פ ב"ב קנד ע"ב תד"ה ברם נראין בכורות ד' ע"ב תד"ה אלא אי אתמר נדה כד ע"א תד"ה אמר ר"פ.

20. חידושי הריטב"א מסכת יבמות דף לה עמוד ב

אמר אביי בביאה כ"ע לא פליגי דלא פטרה. פי' ואפילו רבי יוחנן, ולית ליה לאביי הא דאמרינן לעיל דאיתיביה ר' יוחנן לר"ל מהכונס את יבמתו, [2] וסבר דחד מתלמידיו הוא דאותבה אליבא דרבי יוחנן כסבור דרבי יוחנן אפילו בביאה פליגי

21. חידושי הריטב"א מסכת יבמות דף לה עמוד ב

וא"ת ולאביי מאי טעמא דמודה רבי יוחנן בביאת מעוברת דלא שמה ביאה טפי מחליצה דהא סברא וקרא דנקטינן ליה לעיל ה"נ איתנהו בביאה כמו בחליצה. וי"ל דקסבר דכיון דביאה דאיסורא היא שמא תלד ולד של קיימא דין הוא דביאה דאיסור לא תקנה אבל בחליצה ליכא איסורא.